

Bog anmeldelser

Jan Kobbarnagel: Erhvervsretten i Grundtræk. Erhvervsretlige Love, udgivet af *Jan Kobbarnagel.* Handelshøjskolen i København, Erhvervsretlige Skrifter 1 og 2. Einar Harcks Forlag. 1944. 442 og 358 Sider.

Med »Erhvervsretten i Grundtræk« har Docent Kobbarnagel stillet sig som Opgave at tilvejebringe den længe tiltrængte Lærebog i Erhvervsret for de studerende ved Handelshøjskolen, og Resultatet er blevet en Bog, som indtager en smuk Plads inden for den juridiske Lærebogslitteratur. Der er nedlagt et meget betydeligt Arbejde i dette Værk, og det er i sig selv overordentlig fortjenstfuldt, at Forfatteren efter saa kort Tids Virksomhed som Lærer har været i Stand til at udsende en Lærebog af Omfang og Kvalitet som den foreliggende. Selve Disciplinen Erhvervsret udgør jo ikke noget fast afgrænset Omraade inden for Juraen, saa det beror i nogen Grad paa et Skøn, hvor meget der bør medtages, naar man kommer uden for det Omraade, der udgør Handels- og Vekselretten i snævrere Forstand; men Forf. synes at have udøvet dette Skøn med Sikkerhed og Dygtighed. I hvilket Omfang hele dette Stof vil kunne kræves tilegnet af de studerende, er et andet Spørgsmaal. Som Bogen fremtræder, indeholder den et meget stort juridisk Stof, — mere end hvad der kræves af de studerende ved I Del af Juridisk Embedseksamen — og sammenlignet med de Krav, der hidtil har været stillet til de studerende i Erhvervsret, betyder den en væsentlig Forøgelse af Lærestoffet. Det vil sikkert anbefale sig at begrænse Eksamenskravene inden for større Afsnit af Bogen til Kendskab til Hovedpunkterne.

Fremstillingen er flydende og letforstaaelig ogsaa for den, der møder uden særlige juridiske Forkundskaber. Facsimiler af forskellige retslige Dokumenter, der er indsat i Teksten, virker overordentlig tiltalende og instruktive. Ligeledes er de statistiske Oplysninger, som flere Steder — f. Eks. i Afsnittet om Virksomhedsformer — er meddelt, meget oplysende og giver en Baggrund for Fremstillingen af Retsreglerne, som ofte savnes i juridiske Arbejder.

Forf. har i vidt Omfang meddelt ordrette Citater af Lovbestemmelserne. Dette er efter min Opfattelse den rette Fremgangsmaade i et Værk som dette. At regne med, at de studerende paa egen Haand altid foretager et egentligt Lovstudium ved Siden af Læsningen af Lærebogen, vil være ensbetydende med at spænde Buen for højt, og under disse Omstændigheder er det en Fordel, at de vigtigste Lovbestemmelser kan findes i selve Lærebogen. Derimod har Forf. afholdt sig fra at henvise til Domme. Enkelte Steder findes der korte Referater af vigtigere Domsafgørelser eller andre Oplysninger om Praxis; men det havde maaske dog været paa sin Plads at oplyse, hvor de paagældende Domme kan findes, for det Tilfælde, at de studerende skulde ønske at sætte sig nøjere ind i Afgørelserne.

Af Fremstillingens Formaal følger, at der kun i ringe Grad bliver Tale om at tage Stilling til omtvistede juridiske Problemer indenfor de behand-

Bog anmeldelser

Jan Kobbarnagel: Erhvervsretten i Grundtræk. Erhvervsretlige Love, udgivet af *Jan Kobbarnagel.* Handelshøjskolen i København, Erhvervsretlige Skrifter 1 og 2. Einar Harcks Forlag. 1944. 442 og 358 Sider.

Med »Erhvervsretten i Grundtræk« har Docent Kobbarnagel stillet sig som Opgave at tilvejebringe den længe tiltrængte Lærebog i Erhvervsret for de studerende ved Handelshøjskolen, og Resultatet er blevet en Bog, som indtager en smuk Plads inden for den juridiske Lærebogslitteratur. Der er nedlagt et meget betydeligt Arbejde i dette Værk, og det er i sig selv overordentlig fortjenstfuldt, at Forfatteren efter saa kort Tids Virksomhed som Lærer har været i Stand til at udsende en Lærebog af Omfang og Kvalitet som den foreliggende. Selve Disciplinen Erhvervsret udgør jo ikke noget fast afgrænset Omraade inden for Juraen, saa det beror i nogen Grad paa et Skøn, hvor meget der bør medtages, naar man kommer uden for det Omraade, der udgør Handels- og Vekselretten i snævrere Forstand; men Forf. synes at have udøvet dette Skøn med Sikkerhed og Dygtighed. I hvilket Omfang hele dette Stof vil kunne kræves tilegnet af de studerende, er et andet Spørgsmaal. Som Bogen fremtræder, indeholder den et meget stort juridisk Stof, — mere end hvad der kræves af de studerende ved I Del af Juridisk Embedseksamen — og sammenlignet med de Krav, der hidtil har været stillet til de studerende i Erhvervsret, betyder den en væsentlig Forøgelse af Lærestoffet. Det vil sikkert anbefale sig at begrænse Eksamenskravene inden for større Afsnit af Bogen til Kendskab til Hovedpunkterne.

Fremstillingen er flydende og letforstaaelig ogsaa for den, der møder uden særlige juridiske Forkundskaber. Facsimiler af forskellige retslige Dokumenter, der er indsat i Teksten, virker overordentlig tiltalende og instruktive. Ligeledes er de statistiske Oplysninger, som flere Steder — f. Eks. i Afsnittet om Virksomhedsformer — er meddelt, meget oplysende og giver en Baggrund for Fremstillingen af Retsreglerne, som ofte savnes i juridiske Arbejder.

Forf. har i vidt Omfang meddelt ordrette Citater af Lovbestemmelserne. Dette er efter min Opfattelse den rette Fremgangsmaade i et Værk som dette. At regne med, at de studerende paa egen Haand altid foretager et egentligt Lovstudium ved Siden af Læsningen af Lærebogen, vil være ensbetydende med at spænde Buen for højt, og under disse Omstændigheder er det en Fordel, at de vigtigste Lovbestemmelser kan findes i selve Lærebogen. Derimod har Forf. afholdt sig fra at henvise til Domme. Enkelte Steder findes der korte Referater af vigtigere Domsafgørelser eller andre Oplysninger om Praxis; men det havde maaske dog været paa sin Plads at oplyse, hvor de paagældende Domme kan findes, for det Tilfælde, at de studerende skulde ønske at sætte sig nøjere ind i Afgørelserne.

Af Fremstillingens Formaal følger, at der kun i ringe Grad bliver Tale om at tage Stilling til omtvistede juridiske Problemer indenfor de behand-

lede Retsomraader — undertiden anføres det dog, at de i Teksten fremsatte Anskuelser ikke er uomtvistelige. I det hele er Fremstillingen refererende og giver loyalt Udtryk for, hvad der for Tiden maa anses for gældende Ret. Forf. har naturligvis gjort flittig Brug af de foreliggende større juridiske Fremstillinger; men Benyttelsen er meget selvstændig, og f. Eks. i Afsnittet om Konkurrencens Regulering har han i vidt Omfang maattet arbejde uden Støtte i den foreliggende Litteratur og har derigennem præsteret et Førstehaandsarbejde, som har Interesse ogsaa uden for den Kreds af Læsere, Værket fortrinsvis henvender sig til. At Forf. i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, har bestræbt sig for at redegøre for de Hensyn, som ligger bag ved de enkelte Retsregler, har i væsentlig Grad forøget Bogens Værdi som Lærebog.

At foretage en detaljeret Gennemgang af de enkelte Afsnit er udelukket allerede af Pladshensyn, hvorfor jeg i det følgende skal indskrænke mig til nogle enkelte kritiske Bemærkninger til forskellige Steder i Fremstillingen, hvor denne ikke forekommer mig helt tilfredsstillende. I de fleste Tilfælde drejer det sig dog om mindre betydelige Indvendinger, ikke mindst naar man tager i Betragtning, hvor mange forskellige og ofte vanskeligt tilgængelige Omraader Bogen behandler.

S. 3—14 gives som Indledning en kort Fremstilling af nogle retlige Grundbegreber, f. Eks. Ret og Retspleje, samt lidt fyldigere af Retskildeb læren. Fremstillingens Kortfattedhed medfører, at den flere Steder er blevet meget summarisk og paa sine Steder ikke helt korrekt. Saaledes er det urigtigt, naar det uden nærmere Forklaring siges, at der inden for Strafferetten kræves *udtrykkelig* Hjemmel til Idømmelse af Straf. Referatet af Reglerne om Grundlovsændringer er heller ikke helt rigtigt. Fremstillingen af Anordningsmyndighedens Kompetence (S. 8) er ogsaa blevet saa koncentreret, at den let kan misforstaas. Naar Forf. S. 10 siger, at en klar Retssædvane — hvis en saadan findes — *skal* følges af Dommeren, naar Loven tier, er dette Standpunkt ikke i Overensstemmelse med den herskende Retsopfattelse. — Ligeledes kan Forf.s Udtalelser om Forholdet mellem Domspraksis og Forholdets Natur naturligt forstaas saaledes, at Praksis altid gaar forud for Forholdets Natur, hvilket formentlig ikke har været Forf.s Tanke.

Efter et Kapitel om Parterne i Retsforholdet følger Andet Afsnit: Kontrakter, hvor først Reglerne om Kontrakter i Almindelighed fremstilles, derefter om Køb (af Løsøre), Aftaler vedrørende fast Ejendom, Aftaler om Laan og Kredit, Aftaler om Tjenesteydelser og Aftaler om Forsikring. Rubriceringen svarer ikke til strengere juridisk Systematik, men anbefaler sig af praktiske undervisningsmæssige Grunde, og inden for de enkelte Underafsnit er alle vigtigere Spørgsmaal behandlet. Ved Fremstillingen af Reglerne om Opsigelse af Kontraktsforhold (S. 34) havde det dog været naturligt at omtale, at Opsigelsesvarslet i visse vigtige Kontraktsforhold er *udtrykkelig* fastsat i Loven. S. 36 f. behandles Reglerne om Løfters Ugyldighed, hvor man savner Begrebet Mekanisk Tvang. Naar Forf. ved Aftalelovens § 33 hævder, at man ved Afgørelsen af, hvad der strider mod almindelig Hæderlighed, maa lægge Vægt paa Moralopfattelsen inden for det paagældende Millieu, kan denne Opfattelse ikke tiltrædes. Heller ikke har Forf. taget tilstrækkeligt Hensyn til, at Aftalelovens Ugyldighedsregler er formuleret negativt, saaledes at de kun udtaler, at Løftet af visse Grunde

er ugyldigt i Forhold til ondtroende Løftemodtagere, hvorfra man ikke nødvendigvis kan slutte, at det er bindende i Forhold til enhver godtroende Løftemodtager.

S. 40 f. behandler Forf. en Række Indskrænkninger i Kontraktfriheden. Det er dog ikke helt berettiget, naar det siges, at de ældste af disse gaar tilbage til Slutningen af forrige Aarhundrede. Væsentlig ældre er saaledes Fæstelovgivningen, ligesom Tyendeloven stammer fra Midten af det 19. Aarhundrede. Hvad specielt angaar Renten af Pengelaan, var denne allerede efter Danske Lov begrænset til 6 pCt. p. a., og i 1855 blev den kun frigivet i et vist Omfang. Fremstillingen af de vanskelige Regler om urigtige og bristende Forudsætninger er klar og i pædagogisk Henseende overordentlig tilfredsstillende.

Ogsaa Reglerne om Køb er behandlet klart og overskueligt, Købelovens § 17 dog ikke helt korrekt gengivet. Tinglysningslovens Bestemmelser gennemgaas med stor Udførlighed — for de formelle Reglers Vedkommende kunde man fristes til at sige: med *lidt* for stor Vidtløftighed. Et Afsnit om Prioritering læser man med stor Interesse. Her er det lykkedes Forf. at give et klart Indtryk af, hvorledes Tinglysningslovens Regler om Pant i fast Ejendom virker i Praksis, og Fremstillingen, der oplyses ved illustrerende Eksempler, har en meget levende og instruktiv Karakter. Derimod har Retsinstituttet Hævd mærkeligt nok ikke haft Forfatterens Interesse, idet det trods sin Betydning ogsaa i Nutiden, helt forbigaas, og Reglerne om Servituter — herunder de i vore Dage saa vigtige offentligretlige Servituter — er ogsaa meget stedmoderligt behandlet.

I Afsnittet om Laan og Kredit findes S. 120 f. en meget kortfattet Fremstilling af Reglerne om Ophøret af Gældsforpligtelser. Navnlig savner man lidt nøjere Oplysninger om, i hvilket Omfang Modregning overhovedet kan finde Sted, og Udviklingen af, i hvilket Omfang Tilbagesøgning kan ske af Beløb, der er betalt ved en Fejltagelse, er ikke blot meget summarisk; men det er ligefrem vildledende, naar det siges, at Tilbagesøgningskravet skal gøres gældende inden for en ret kort Frist. Forældelsesfristen for den Slags Krav er dog i Loven af 1908 fastsat til 5 Aar.

S. 144 omtales den særlige hurtige Retsforfølgning i Vekselsager. Forf. anfører her, at Indsigelsen *voldelig Tvang* kan gøres gældende under Vekselsagen. Hertil maa dog bemærkes, at denne Indsigelse ikke nævnes i Lovens Opregning af tilladte Indsigelser, og at det i hvert Fald er meget tvivlsomt, om Forf.s Mening er rigtig. I samme Afsnit behandles i Korthed Reglerne om Checks. Derimod savnes nogle Oplysninger om den retlige Betydning af — og overhovedet en nærmere Redegørelse for — Girering ved Postgiro. Disse Spørgsmaal har ganske vist endnu ikke i større Omfang været Genstand for Behandling i andre juridiske Fremstillinger; men deres praktiske Betydning inden for Erhvervsretten turde være indlysende.

S. 164 kunde det i Forbindelse med Bemærkningerne om den daarlige Retsstilling for Underpanthavere i Løsøre ved Pantsætterens Konkurs være omtalt, at tilsvarende Regler gælder ved Individualforfølgning.

I Tredie Afsnit behandles under Overskriften *Virksomhedsformer* de traditionelt inden for Selskabsretten faldende Spørgsmaal, idet Fremstillingen, bortset fra nogle kortfattede Bemærkninger om Enkeltmandsvirksomheder, kun drejer sig om de forskellige Selskabsformer. Den nye Terminologi: Virksomhedsformer udmærker sig heller ikke ved en saadan Klarhed,

at der er Grund til at lade den træde i Stedet for det gamle Udtryk Selskaber, som har Aarhundreders Hævd i dansk Ret. I Forbigaaende skal blot bemærkes, at Carlsbergbryggerierne ikke er selvejende — som det siges S. 239 — men tilhører Carlsbergfondet. Iøvrigt er Behandlingen af de selskabsretlige Spørgsmaal udførlig og god uden at være overlæsset med Detailregler.

Fjerde Afsnit: Konkurrencens Regulering omhandler Reglerne om Næringsadkomst, Regulering af Salg og Reklame, Prisregulering samt Enerettigheder. Under Enerettigheder behandles ogsaa Forfatter- og Kunstnerretten, hvilket virker lidt overraskende paa Baggrund af, at Forf. S. 295 har defineret Konkurrenceretten som Indbegrebet af de Retsregler, der regulerer den frie Konkurrence mellem *de erhvervsdrivende*; men i det hele hører Fjerde Afsnit til Bogens mest vellykkede. Fremstillingen af Prisreguleringen tager særligt Hensyn til Forholdene efter 1939 og er saaledes ført helt à jour. Under disse Omstændigheder havde det været nærliggende S. 308 at nævne Handelsministeriets Bekendtgørelse Nr. 421 af 6. Oktober 1941 om Lukketid, der midlertidigt ændrer de i Teksten citerede Regler i Lukkeloven af 20. Maj 1933. S. 312 definerer Forf. Auktionssalg saaledes, at Prisen her fremkommer ved successive Bud og Overbud. Det vilde maa ske have været naturligt i en Fremstilling af Erhvervsretten ogsaa at omtale de saakaldte Auktioner med hollandsk Ur.

I Femte Afsnit gives endelig en kort Oversigt over Retsforfølgning og Skifte. Afsnittet indledes med nogle kortfattede Bemærkninger om de forskellige Former for Retsforfølgning, i hvilke Forf. bl. a. udtaler, at den kriminelle Retshaandhævelse anvender Straf som Tvangsmiddel. Dette Udtryk udmærker sig ikke ved større Prægnans, og helt uklart bliver det, naar det sammenholdes med Udtalelsen S. 377 om, at Afsoning anvendes som Tvangsmiddel ved Underholdsbidrag. For den, der ikke har anden Viden om Forholdet, er det ikke muligt at se, at der er Forskel paa Afsoning af en Bødestraf og Afsoning af et Underholdsbidrag, hvilket er beklageligt, ogsaa set fra et Lærebogssynspunkt. S. 379 tales under umiddelbare Fogedforretninger om Eksekution paa Grundlag af tinglyst Pantebrev i fast Ejendom. Udtrykket kan ganske vist forsvares; men der er en vis Risiko forbundet ved i en Fremstilling for studerende at bruge faste juridiske Begreber i en anden Betydning end den hævdvundne, og umiddelbare Fogedforretninger betyder nu engang i juridisk Sprogbrug den Tvangsfuldbyrdelse, som gaar ud paa direkte Gennemførelse af et Besiddelseskrav, og ikke et Led i en Forfølgning, som afsluttes med Tvangsauktion.

De i det foregaaende fremførte Bemærkninger skal ikke opfattes som tungtvejende Indvendinger imod Forf.s Behandling af Stoffet. Forf. har været stillet over for en vanskelig Opgave og har i det hele løst den paa en tilfredsstillende Maade. At der i et Arbejde af dette Omfang hist og her løber nogle Fejl i Pennen, vil næppe kunne undgaas. Afgørende er det, at Værket paa alle vigtigere Punkter giver en samvittighedsfuld Vejledning i Retsstoffet, og at det er sket i en for en Lærebog ualmindelig let tilgængelig Form. Med visse Overspringelser (evt. Tilladelse til at læse nogle af Afsnittene i Hovedtræk) vil Bogen sikkert vise sig at være et udmærket Grundlag for Undervisning i Erhvervsret.

I Tilslutning til sin Lærebog har Docent Kobbernagel udgivet »Erhvervsretlige Love«, som dog ifølge Forordet ogsaa synes at forfølge det Formaal

at skulle tjene som Haandbog for Forretningsfolk. I Forordet oplyser Udgi-
veren desuden, at ikke blot de Love, som falder uden for Erhvervsretten,
men ogsaa alle de Paragraffer, der ikke interesserer Praktikerne, er ude-
ladt. Desuden er Lovene for at lette Oversigten anbragt i alfabetisk Orden.
Udgi-
veren har dog ment, at denne Ordning af Lovstoffet krævede en vis
Undskyldning, idet han bemærker, at den ganske vist strider mod al juri-
disk Tradition, men til Gengæld frembyder indlysende praktiske Fordele.
Ved at meddele saavel en kronologisk som en systematisk Oversigt over
Lovstoffet har han desuden paa Forhaand til en vis Grad afværget even-
tuelle Indvendinger imod det af ham anvendte Princip for Ordningen, men
ogsaa kun til en vis Grad. Sagen er nemlig den, at af de tre Principper:
det kronologiske, det systematiske og det alfabetiske Princip er det sidste
ubetinget det daarlige, allerede fordi dets Gennemførelse forudsætter, at
de enkelte Love har ganske bestemte *Korttitler*, hvilket ikke er Tilfældet
her i Landet, i Modsætning til, hvad der f. Eks. gælder i England. Lov Nr.
277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal betegnes saaledes i
Reglen som Myndighedsloven, men i Højesteretsdomme kaldes den altid
Umyndighedsloven, hvilket gør en vis Forskel i en alfabetisk Fortegnelse.
Ligeledes betegner Udgi-
veren Lov Nr. 111 af 13. Maj 1911 om Statsbanernes
Takster m. m. simpelthen som Takstloven, medens andre benævner den
Jernbanetakstloven. En Korttitel som Udskrivningsloven er ligefrem ufor-
staaelig for uindviede, hvis Tanker snarere ledes i Retning af Værnepligts-
loven af 8. Juni 1912 end af den Lov af 9. Marts 1943, som indeholder en
midlertidig Ændring af Skatteloven af 10. April 1922. Noget utilfredsstillende
er det ogsaa, naar Lov Nr. 56 af 18. Marts 1925 om Ægteskabets Retsvirk-
ninger blot betegnes som Ægteskabsloven, da den i Reglen betegnes som
Ægteskabslov II (til Forskel fra Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922) eller som
Retsvirkningsloven. Udgi-
verens alfabetiske Princip betyder derfor ikke
nogen værdifuld Nydannelse inden for Udgi-
velsetekniken m. H. t. Lov-
samlinger og vil sikkert ikke finde mange Efterligninger.

Hvad angaar de Synspunkter, hvorefter Udgi-
veren har begrænset Udval-
get af Lovene, skal det straks siges, at han aldrig vilde være i Stand til
at gøre alle tilpas, og der skal derfor ikke rettes særlige Indvendinger
imod Udvalget. Dog forekommer det lidt vilkaarligt, naar der af hele Kom-
plekset af Skatte- og Afgiftslove kun er medtaget 3 — tre — Love, og saa
vigtige Love som Lovene om Beskatning af fast Ejendom, om kommunale
Skatter og Stempeloven er udeladt. Derimod er det jævnlige vanskeligt at
indse, efter hvilke Principper Udgi-
veren har udeladt Bestemmelser i de med-
tagne Love. Saaledes virker det ret ejendommeligt, naar hele Straffelovens
almindelige Del er forbigaaet. Ogsaa for Praktikere kan f. Eks. Reglerne
om Nødværge, Tilregnelighed, Forsøg og Medvirken — for blot at nævne
nogle enkelte Eksempler — være af betydelig Interesse. Heller ikke indser
man, hvorfor Bestemmelserne om Dokumentfalsk i §§ 171 og 172 er udeladt,
naar den lidet praktiske Regel i § 175 er medtaget, medens til Gengæld
den langt hyppigere anvendte Bestemmelse i § 163 om urigtige skriftlige
Erklæringer i Retsforhold, som angaar det offentlige, er forbigaaet. Helt
umotiverede bliver Overspringelserne, naar de paagældende Bestemmelser
er ligefrem nødvendige for Forstaaelsen af de medtagne Regler. Naar saa-
ledes den medtagne § 278 udtrykkelig henviser til § 277 ved Afgrænsnin-
gen af Underslæbsforbrydelsens Begreb, kan man simpelthen ikke undvære

§ 277 til Forstaaelse af § 278. Det samme Forhold gør sig gældende ved § 281, der henviser til § 288. Straffelovens Opfattelse af og Regler om Hæleri i § 284 er formodentlig heller ikke uden Interesse for Praktikere. I Ægteskabsloven af 1925 savnes den vigtige Forældelsesregel i § 26, i Medhjælperloven de i Praksis meget vigtige Regler om gyldige Udeblivelses- og Bortvisningsgrunde samt om Parternes indbyrdes Erstatningspligt, i Arveloven Reglerne om Oprettelse af Testamente o. s. v. Til Gengæld kunde sikkert adskillige af Aktieselskabslovens og Konkurslovens Regler have været udeladt, uden at nogen havde savnet dem. Udgiveren er i sine Bestræbelser for at tilvejebringe en Lovsamling, der skal kunne tilfredsstille baade de studerendes og Praktikernes Tarv, jævnligen kommet til at sætte sig mellem to Stole, idet han medtager mere, end de førstnævnte har Brug for, og for lidt for de praktiske Forretningsmænd. Det havde utvivlsomt været at foretrække, hvis han i Stedet havde tilvejebragt et mindre omfattende Udvalg af Love, men til Gengæld havde gengivet disse uden væsentlige Forkortelser.

Stig Luul.

Erich Schneider: Investering og Rente. Nyt nordisk Forlag, Arnold Busck. 1944. 147 Sider.

Den foreliggende Bog fra Professor Schneiders Haand maa til en vis Grad siges at have udfyldt en Lakune i den teoretiske driftsøkonomiske Litteratur, og den vil utvivlsomt afhjælpe et Savn hos mange, der som Regnskabs teknikere, Driftsøkonomer, Ingeniører eller andre i Praksis ser sig stillet overfor Investeringsovervejelser af den ene eller anden Art. Ingeniøren eller den matematisk skolede Driftsøkonom vil vel lettest finde frem til et virkeligt Udbytte af Bogen, medens for andre den ret formelle og matematiske Behandling af Problemerne nok vil volde noget Hovedbrud, indtil det for den mere intelligente Læser gaar op, at Vanskelighederne næppe er større, end de kan overvindes. Det for mange til at begynde med maaske ret overvældende Indtryk af Formler vil opdages i det store og hele kun at være forskellige Anvendelser af Rentes Renteregning, som enhver teoretisk Dyrker af Regnskabsvæsen maa, eller burde, forudsættes at være fortrolig med. Men iøvrigt er alle Hovedpunkter i Bogen illustreret ved enkle overskuelige Taleksempler, som for den mindre teoretisk skolede sikkert i høj Grad vil lette Tilegnelsen.

Undersøgelsen er, som alle driftsøkonomiske Analyser af Kvalitet, funderet i den almindelige økonomiske Teori, hvorved man fornemmer Specialproblemets Plads i den større Sammenhæng. Den opmærksomme Læser, der ikke overspringer Fodnoterne, kan herved opnaa et lidt videre Perspektiv, der kan forfølges af den særligt interesserede. Det har været Forfatterens bevidste Hensigt »at koordinere de i Praksis anvendte Fremgangsmaader med den Investeringsteori, som den økonomiske Videnskab særlig i de sidste 15 Aar med saa stor Fremgang har udviklet« (Forord).

I Forordet siger Forfatteren videre: »I Overensstemmelse med den moderne Investeringsteori er Begreberne »En Investerings Kapitalværdi« og »En Investerings interne Rentefod« stillet i Betragtningernes Midtpunkt. Ved at tage Udgangspunkt i disse to Begreber bliver man i Stand til at behandle alle Investeringsproblemer udfra et fælles Synspunkt. Læseren